

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 1.Pf.20.269/2023/6/II.

A felperes: Felperes1 (cím9)

A felperes képviselője: Magyar György Ügyvédi Iroda (Cím4, ügyintéző: dr. Magyar György ügyvéd)

Az alperes: Alperes1 (Cím1)

Az alperes képviselője: 71. számú Ügyvédi Iroda (Cím8, ügyintéző: dr. Nagy Gergely ügyvéd)

A per tárgya: tisztességtelen piaci magatartás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 27.G.40.960/2014/173.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 240.000 (Kétszáznegyvenezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint vállalkozól egyéni vállalkozó – jelenleg a felperes tagja és ügyvezetője – az 1990-es évek második felében alakított ki együttműködést az cég1-vel, valamint az alperes tagjának és ügyvezetőjének, taglnak a tulajdonában álló cég2-vel. Az együttműködés kaputelefonok gyártására és forgalmazására irányult. Az cég1 elektronikai paneleket gyártott a kaputelefonokba, illetve kezdetben a központi egység fémdobozát is. Utóbbit azonban egy idő után vállalkozól készítette. Az elektronikai panelt az cég1 szerelte össze az vállalkozól által biztosított egyéb fém- és műanyag alkatrészekkel, és becsomagolta a szintén vállalkozól által biztosított csomagolóanyagba. Az így becsomagolt terméket szállította vállalkozólnak, aki azt értékesítette kezdetben márkanév1, majd márkanév2 kaputelefon néven. A cég2 logisztikai, szállítási feladatokat látott el, valamint az cég1 és vállalkozól közötti kapcsolattartást biztosította. Kezdetben sem a gyártásban, sem az értékesítésben nem vett részt. A gazdasági együttműködés folyamán vállalkozól egyéni vállalkozó szerepét 2002-ben az általa és

vállalkozó² által alapított felperesi társaság, a cég² szerepét pedig 2004-ben a tag¹ által alapított alperesi társaság vette át anélkül, hogy az együttműködés tartalma változott volna. 2004-2005. tájékan az alperes is elektronikai paneleket kezdett gyártani, és az általa gyártott panelekkel ugyanúgy végezte az összeszerelést és a csomagolást, mint az cég¹

[2] vállalkozó¹, majd a felperes jelentős számú kaputelefont értékesített, emellett intenzív marketingtevékenységet folytatott a márkanév² név ismertté tétele érdekében, amelynek eredményeképpen a márkanév² elnevezés a kaputelefonok magyarországi piacán ismert lett, azt a fogyasztók a felperesi társasághoz kötik. A márkanév² kaputelefonok a piacon jelenlévő kaputelefonoktól megkülönböztethető jellegzetes színnel, formai jellegzetességekkel rendelkeznek.

[3] Az alperes 2013-ban az cég³ üzletében, illetve az cég³ által üzemeltetett kaputelefon.hu webáruházban márkanév² elnevezéssel a felperesi kaputelefonnal megegyező külsővel kezdett kaputelefonokat értékesíteni.

[4] A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala 2015. június 25. napján a 2013. november 29-ei igénybejelentés alapján M1303584/19. számú határozatával a „márkanév²” megjelölést szóvédjegyként lajstromozta, a védjegy jogosultja a felperes.

[5] Az alperes a külső megjelenésében változatlan kaputelefonokat 2013 decemberétől 2018-ig nem márkanév², hanem márkanév³ néven gyártotta és forgalmazta.

[6] A Fővárosi Törvényszék 27.G.40.960/2014/74. számú rész- és közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperes a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 6. §-ába ütköző tisztességtelen piaci magatartást valósít meg azzal, hogy kaputelefonokat olyan jellegzetes külsővel állít elő és hoz forgalomba, amelyről a felperes által gyártott kaputelefonokat szokták felismerni, továbbá valósított meg azzal, hogy kaputelefonokat „márkanév²” elnevezéssel állított elő és hozott forgalomba. A bíróság megállapította az alperes teljes kártérítő felelősségét a fenti magatartásokkal okozati összefüggésben álló, a felperest ért károkért. A határozat indokolásában rögzítette a törvényszék, hogy a Tpv. 6. §-a szerinti termék a perbeli esetben a kész, összeszerelt kaputelefon, nem pedig az abban lévő elektronika, nyomtatott áramköri panel, vagy bármely más alkatrész, szoftver. Az indokolás részeként a törvényszék azt is megállapította, hogy az alperes a külső megjelenésükben változatlan kaputelefonokat 2013 decemberétől nem márkanév², hanem márkanév³ néven gyártja és forgalmazza.

[7] A Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.20.964/2018/4. számú rész- és közbenső ítéletével helybenhagyta az elsőfokú határozatot, a jogerős ítéletet a Kúria hatályában fenntartotta.

[8] A felperes összecszerűségében még el nem bírált, végleges keresetében 8.000.000 forint vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Tpvt. 86. § (2) bekezdés e) pontja, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: r.Ptk.) 339. § (1) bekezdése és 355. §-a alapján. Másodlagosan a Tpvt. 86. § (3) bekezdés a) pontja alapján az elért gazdagodás visszatérítésére kérte kötelezni az alperest ugyanilyen összegben. A tőke után 2015. június 1. napjától a kifizetésig az r.Ptk. 301. § (1) bekezdése, illetve 301/A. § (1) – (3) bekezdései alapján késedelmi kamat, illetve behajtási költségátalány megfizetésére is kérte kötelezni az alperest. Nemvagyoni kártérítési igényt is előterjesztett 2.000.000 forint összegben, ami után 2014. január 1-től kérte késedelmi kamat megfizetésére kötelezni az alperest.

[9] Azt hangsúlyozta, hogy az alperes jogsértő magatartása folyamatos, amely 2013-ban kezdődött és még 2018-ban is tartott. Ezen időszak alatt az alperes 119.871.235 forint árbevételre tett szert, a szakértő pedig 8,5-9 %-os haszonkulcsot mutatott ki. Amennyiben a bíróság a szakvélemény alapján nem látná bizonyítottnak a kár összegét, az r.Ptk. 359. § (1) bekezdése alapján általános kártérítés megfizetésére kérte az alperest kötelezni figyelemmel az alperes könyvelési anyagának a szakértő által megállapított hibáira és pontatlanságaira, amelyek alkalmatlanná teszik a kaputelefonnal kapcsolatos ügyletek önköltségének, hasznának és nyereségének megállapítására.

[10] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Azt hangsúlyozta, hogy egyetlen számlája sem szól kaputelefon-rendszer értékesítéséről, amit egyebekben a szakértői vélemény is alátámasztott. Álláspontja szerint az egyes alkatrészek értékesítésére vonatkozó adatoknak ezért nincs jelentőségük a perben. Előadta, hogy a felperes elmaradt haszna nem azonos az alperes esetlegesen realizált hasznával, hanem az a felperes haszonkulcsának és az alperes által értékesített rendszerek számának szorzatával egyenlő. Hivatkozott arra ugyanakkor, hogy az alperes egyetlen kaputelefon-rendszert sem értékesített. A felperes továbbá kizárólag az árbevételt vette figyelembe, amely azonban csökkentendő az észszerű költségekkel. Utalt arra, hogy a márkanév² elnevezést 2013. után már nem is használta, a terméke pedig nem volt összetéveszthető a felperesével. A szakértő által feltárt könyvelési pontatlanságokkal kapcsolatban hangsúlyozta, hogy azokat maga a szakértő sem tartotta a számviteli rend súlyos megsértésének. A felperes 170. sorszámú beadványában szereplő keresetváltoztatással kapcsolatban kifogásolta, hogy az a jogerős közbenső ítélet után került előterjesztésre, így a gazdagodás visszatérítése már nem követelhető.

[11] Az elsőfokú bíróság a keresetet - a főkövetelés tekintetében - megalapozottnak találta és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000.000 forintot, valamint ezen összeg után 2019. január 1-től a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, továbbá 3.604.280 forint perköltséget, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Határozatát a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: r.Pp.) 163. § (3) bekezdésére, 206. § (3) bekezdésére, 215. §-ára, 229. § (1) bekezdésére, az r.Ptk. 301/A. § (1) és (3) bekezdésére, 339. § (1) bekezdésére, 355. § (4) bekezdésére, 359. § (1)

bekezdésére, a Tpv. 6. §-ára, 86. § (2) bekezdés e) pontjára, (3) bekezdés a) pontjára, valamint a Legfelsőbb Bíróság PK 49. számú állásfoglalására alapította.

[12] Utalt a 74-es sorszámú rész- és közbenső ítéletére, amelyben megállapította, hogy az alperes tisztességtelen piaci magatartást valósított meg a jellegbitorló kaputelefonok forgalmazásával, megállapította továbbá az alperes teljes kártérítő felelősségét is az ezzel okozati összefüggésben a felperest ért károkért. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú határozatot a Fővárosi Ítéltábla a 8.Pf.20.964/2018/4. számú rész- és közbenső ítéletével helybenhagyta, így jogerősen megállapításra került, hogy az alperes Tpv.-be ütköző magatartása folytán a felperest kár érte. Kifejtette, hogy a közbenső ítéleti rendelkezést az r.Pp. 229. § (1) bekezdése alapján az anyagi jogerőhatás folytán már egyik fél sem vonhatja kétségbe, így annak tényét sem, hogy 2013. és 2018. között folyamatosan zajlott a jogsértés.

[13] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az eljárás további szakaszában a kár összegét kellett vizsgálnia a fenti időszakra nézve, amelynek megalapozására a felperes indítványára kirendelt igazságügyi könyvszakértő készített szakvéleményt. A Nemzeti Szakértői és Kutató Központ szakvéleményéről és annak kiegészítéséről az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az világos, logikus következtetéseket tartalmaz a szakértő rendelkezésére bocsátott könyvelési anyag adataira alapítottn. Az aggálytalan szakvélemény megállapításait a peres felek sem vonták kétségbe, pusztán eltérő következtetéseket vontak le azokból. A szakértő ugyanakkor több okból sem adhatott teljes bizonyossággal választ valamennyi feltett kérdésre, ennek előfeltételei ugyanis nem álltak fenn. Egyrészt az alperes számlái egyetlen esetben sem kaputelefon-rendszer értékesítését rögzítik, hanem alkatrészekét, az pedig már semmilyen módszerrel nem állapítható meg, hogy 2013. és 2018. között hány kaputelefon-rendszert értékesített az alperes. Rögzítette a szakértő azt is kiegészítő szakvéleménye 14. oldalán, hogy a vizsgált 6 év összességében az alperes rendelkezésére álló könyvelési anyag alkalmatlan a kaputelefonnal kapcsolatos ügyletek önköltségének, hasznának vagy nyereségének megállapítására. A szakértő - a kiegészítő szakvélemény 10. oldalán írtak szerint - nem tudta megállapítani, hogy a kaputelefon-központok harmadik személyek részére történő értékesítéséből befolyó, 15.000.000 forintot meghaladó többletbevétel miként termelhetett a beszámolók szerinti veszteséget, és a kaputelefon-rendszereken valójában mekkora hasznot realizált az alperes. A szakértő azonban rögzíteni tudott néhány olyan adatot, amelyek a bíróság mérlegelésének kiindulópontját jelenthették a kár összegének meghatározása során.

[14] A felperes a kár mértéke körében hivatkozott az általános kártérítés r.Ptk. 359. § (1) bekezdése által szabályozott jogintézményére. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint azonban önmagában az a körülmény, hogy a rendelkezésére álló bizonyítékokat a bíróság a per összes körülményeire figyelemmel mérlegeli, nem jelenti az általános kártérítés alkalmazását. Utalt a Legfelsőbb Bíróság PK 49. számú állásfoglalására, amelyben rámutatott, hogy az r.Ptk.-nak az általános kártérítésről szóló rendelkezése anyagi jogi, míg az r.Pp.-nek a bíró mérlegelési jogköréről szóló rendelkezése pedig eljárásjogi biztosítékot jelent ahhoz, hogy a károsult teljes kárpótlást kapjon. A bíró szabad belátása szerinti döntés lehetősége biztosítja, hogy a károsult teljes kártérítéshez jusson, a károkozó pedig ne szerezhesen indokolatlan vagyoni előnyt. Miután azonban a bíróság döntése az r.Pp. 215. §-a értelmében nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, a törvényszéknek pusztán abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes kára eléri-e az általa követelt 8.000.000

forintot. Azt azonban, hogy ezt meghaladóan pontosan milyen összegű, nem kellett megállapítania. Ennek mérlegelése során az elsőfokú bíróság az alábbiakra volt figyelemmel.

[15] Hangsúlyozta, hogy a rész- és közbenső ítélet annak anyagi jogerő hatással járó kimondását jelentette, hogy az alperes jellegbitorló kaputelefon-rendszereket értékesített, mely tény az alperes már nem vonhat kétségbe. A rész- és közbenső ítélet azt állapította meg, hogy a jogsértés még a határozat meghozatalakor is folyt, kifejezetten rögzítve, hogy a márkanév² elnevezés elhagyását követően, még 2018-ban is jellegbitorló termékeket forgalmazott az alperes. Nem volt tehát vitatható, hogy az alperes a 2013-tól 2018-ig tartó időszakban kaputelefon-rendszereket értékesített a Tpv. 6. §-ába ütköző módon. A törvényszék utalt a szakvéleményt alátámasztó könyvelési anyagra, amelyben találhatók olyan számlák, amelyek bár nem kaputelefon-rendszer értékesítéséről szólnak, de azokban szerepel központ, esővédő és névtábla, amelyek együttesen nyilvánvalóan kaputelefon-rendszert jelentenek. Ezek összegzését tartalmazza a márkanév² márkanévvel ellátott elemekre a szakvélemény 9-es számú melléklete, melyből jól látszik, hogy a központ, az esővédő és a névtábla szinte minden vevő esetében azonos számban szerepel. A központ a törvényszék megítélése szerint azért jelenthetett kiindulópontot a kár összegének meghatározása során, mert a kaputelefon-rendszernek műszakilag, értékében, árában, valamint a jellegbitorló jellegzetes külső szempontjából is meghatározó eleme.

[16] Az elsőfokú bíróság utalt a szakértő megállapításaira, amely szerint az alperes 15.230.150 forint többletbevételre tett szert a 2013. és 2018. közötti időszakban azáltal, hogy a kaputelefon-központokat nem a felperes részére szállította, hanem a piacon megjelenve harmadik személyek részére értékesítette azokat (kiegészítő szakvélemény 15-16. oldal). Ez a különbség azonos bekerülési költségek mellett pusztán az értékesítési ár eltéréséből fakadó többlet, a törvényszék megítélése szerint tisztán haszonként jelentkezik az alperesi oldalon. Ha tehát ezeket a központokat az alperes a felperesnek szállította volna és ez utóbbi adja el azonos áron a piacon, úgy ekkora többletjövedelemre tett volna szert. Ez az összeg pedig jelentősen meghaladja a felperes által megjelölt kár 8.000.000 forintos összegét.

[17] Más megközelítés szerint a felperes 49.038.118 forint bevételre tett szert a központok értékesítéséből. Az alperes önköltségére vonatkozóan nem álltak rendelkezésre adatok, a felperesét azonban meg tudta határozni a szakértő. Eszerint a kaputelefon központ közvetlen önköltsége a számára legkedvezőtlenebb számítás esetén (szakvélemény 15. oldala) 20.170, illetve 18.196 forint. Ez a nem lakossági, kedvezményes eladás esetén 29.240, illetve 24.662 forintos eladási árral párosul, így 9.070, illetve 6.466 forint hasznot eredményez. Ez a haszon az eladási ár 31, illetve 26 %-a. Ha ezek közül a felperes számára legkedvezőtlenebb, alacsonyabb kulcsot vetítjük a 49.038.118 forintos bevételre, akkor is 8.000.000 forintot meghaladó összeget kapunk csak a központokat figyelembe véve ugyanilyen számú központ felperes általi értékesítése esetére.

[18] Harmadik megközelítésként a törvényszék – a felperes érvelésével egyezően – abból indult ki, hogy a szakértő kalkulációja szerint az alperes 2013-ban 397.085 forint többlethaszonra tett szert márkanév² márkanévű termékek 4.584.510 forint összegű

értékesítéséből. Ez 8,7 %-os haszonkulcsot jelent. Ezt az alperes 2013. és 2018. közötti bevételeire - 119.871.235 forintra - vetítve szintén 8.000.000 forintot meghaladó eredményt kapunk.

[19] A fenti körülmények mérlegelése alapján az elsőfokú bíróság megítélése szerint megállapítható, hogy a felperest az általa megjelölt 8.000.000 forint összegben kár érte abból fakadóan, hogy a korábban a beszállítójaként tevékenykedő alperes jellegbitorló termékeket kezdett forgalmazni a piacon. Az adott, jellegzetes külsejű termékek forgalmazására ugyanis kizárólag a felperes volt jogosult, így alperesi jogsértés hiányában a termékek értékesítésének hasznát ő realizálta volna, ami elmaradt vagyoni előnyként jelentkezik az r.Ptk. 355. § (4) bekezdése szerint. A törvényszék ezért az alperest a keresettel egyezően marasztalta a vagyoni kár megtérítése iránti igény alapján.

[20] Tekintettel arra, hogy a felperes elsődlegesen a Tpvt. 86. § (2) bekezdés e) pontja, az rPtk. 339. § (1) bekezdése és 355. § (4) bekezdése alapján kártérítés címén terjesztette elő igényét, amelyet az elsőfokú bíróság megalapozottnak ítélt, ezért nem volt szükség a Tpvt. 86. § (3) bekezdés a) pontjára alapított, másodlagosan előterjesztett gazdagodás megtérítése iránti igény vizsgálatára. Megjegyezte ugyanakkor, hogy a szakértő nyilatkozatára figyelemmel ebben a körben is a szakvélemény megállapításainak mérlegelésére lett volna szükség, ami szintén az alperes keresettel egyező marasztalásához vezetett volna. Utalt a kialakult bírói gyakorlatra, amelynek értelmében a gazdagodás, mint eredmény és a jogsértő magatartás között nem kell közvetlen ok-okozati összefüggésnek fennállnia, a gazdagodás visszatérítésére kötelezést megalapozza, ha megállapítható, hogy az elért gazdagodás összefügg a jogsértéssel. A törvényszék a kereset megváltoztatásának nem látta akadályát, hangsúlyozva, hogy a közbenső ítélet nem zárja ki, hogy a felperes az alperes által elért gazdagodás megtérítését kérje másodlagosan a Tpvt. 86. § (3) bekezdés a) pontja szerint.

[21] Tekintettel arra, hogy a felperes keresete nem vagyoni kártérítés iránti igényt is tartalmazott, a törvényszék felhívta az r.Ptk. 355. § (1) bekezdését, valamint a Tpvt. 86. § (2) bekezdését és hangsúlyozta, hogy a felperes az alperesi jogsértés előadásán kívül egyéb részletes tényelőadást nem tett az őt ért hátrányokról. Utalt a Pp. 163. § (3) bekezdésére, valamint a Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.20.825/2014/9. számú ítéletében foglaltakra, kifejtve, hogy a kialakult egységes bírói gyakorlat szerint nem csak a tételesen igazolt nem vagyoni hátrányok, hanem külön bizonyítás nélkül, köztudomás alapján is elfogadható hátrány bekövetkezte. Az alperes által elkövetett jellegbitorló magatartás célja, hogy a vállalkozás a versenytárs jól ismert megjelölésének, hírnevének, presztízsének kisajátításával előnyhöz jusson, akként, hogy a jól ismert márka imázsát a saját termékeire átvigye. Ez önmagában alkalmas arra, hogy a felperes megítélését megzavarja, a róla kialakult képet negatívan befolyásolja. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a jogsértés hosszú ideig tartott, előbb az alperes nevével összefüggő visszaéléssel, majd a piacon ismert termék jellegzetes külsejének lemásolásával. Az alperes jogsértő termékei számos vásárlóhoz eljutottak, mely által az alperes jelentős forgalmat bonyolított. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes által igényelt 2.000.000 forintos összeget nem tekintette eltúlzottnak.

[22] A kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság az alperest mind a vagyoni, mind a nem vagyoni kártérítés tekintetében a keresettel egyezően marasztalta. A késedelmi kamat megfizetésére 2019. január 1-től kötelezte az alperest az r.Ptk. 301. § (1) bekezdése szerint, utalva arra, hogy mind a vagyoni, mind a nem vagyoni kártérítési igény a 2018. év végéig tartó időszak jogsértése miatt merült fel.

[23] A behajtási költségátalányra vonatkozó keresetet azonban a törvényszék elutasította, utalva az r.Ptk. 301/A. § (1) és (3) bekezdésére, amely szerint csak szerződéses kapcsolatban köteles a késedelembe eső fél behajtási költségátalány megfizetésére.

[24] A perköltségről az elsőfokú bíróság az r.Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett. Ennek keretében a felperes által megfizetett 600.000 forint kereseti illeték, az általa előlegezett 2.369.280 forint szakértői díj, továbbá a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján megállapított 635.000 forint, áfát is tartalmazó ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte az alperest.

[25] A határozattal szemben az alperes élt fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását (helyesen részbeni megváltoztatását) és a felperes keresetének a 397.085 forint feletti részében történő elutasítását kérte. Kérte továbbá a felperest mindkét fokú eljárás költségeiben marasztalni. Álláspontja szerint a törvényszék a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte, azokból iratellenes, logikai ellentmondásokat tartalmazó következtetést vont le. Az elsőfokú ítélet sérti az r.Pp. 3. § (2) bekezdését és 215. §-ában foglaltakat, mivel az a felperes kereseti kérelmén túlterjeszkedik.

[26] Azt hangsúlyozta a fellebbezés, hogy a felperes keresetlevelében a 2014. január 31. napjáig bekövetkezett károk tekintetében terjesztette elő kártérítési igényét, és az adatszolgáltatásra vonatkozó igénye is az alperes által gyártott kaputelefon-rendszerek terjesztésének 2009. március 1. és 2014. február 28. közötti időszakára vonatkozott. A felperes tehát a kár bekövetkeztének napját 2014. január 31-ében határozta meg. Az elsőfokú bíróság a 74. sorszámú rész- és közbenső ítélete 3. oldalán maga is ekként foglalta össze a felperes marasztalásra irányuló kereseti kérelmét. Erre tekintettel a perben az alperes károkozó magatartásának és az ebből eredően a felperest érintő vagyoni hátránynak a vizsgálata csak a kereseti kérelemhez igazodóan, 2009. március 1. és 2014. január 31.-e közötti időszakra vonatkozhatott volna. Az elsőfokú ítélet [12] bekezdésében foglalt azon megállapítás, hogy a jogsértés 2013. és 2018. között folyamatosan zajlott kereseti kérelem hiányában nem eredményezi azt, hogy a felperes által keresettel nem érintett időszakra is fennállna az alperes kártérítés fizetési kötelezettsége. A bíróság döntése nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, ezért a kár összegének meghatározásakor kizárólag a 2014. január 31. napjáig bekövetkezett alperesi károkozás vehető figyelembe. Az elsőfokú ítélet tehát jogsértő módon túlterjeszkedett a jogerős rész- és közbenső ítélet jogalapi megállapításain az alperes fellebbezési előadása szerint.

[27] Az alperes jogellenes magatartása továbbá nem általánosságban, hanem konkrét körben került meghatározásra, megjelölve, hogy melyik az a termék, amelyet az alperes gyártott, forgalomba hozott vagy márkanév² elnevezéssel ellátott és alkalmas arra, hogy a felperes termékét ismerjék fel benne. szakértő 45. sorszám alatti szakvéleménye meghatározta, hogy mely alkatrészekből álló összeszerelt egységet kell érteni kaputelefon-rendszer alatt, és az eljáró könyvszakértő is szakértő szakvéleményét vette figyelembe. A kártérítés mértékének meghatározásakor tehát kizárólag azok a kaputelefon-rendszerek relevánsak, amelyek az alperes által gyártott, forgalomba hozott, a felperes termékének jellegzetes külsejével összetéveszthető kaputelefon-rendszerek, valamint a márkanév² néven előállított és forgalomba hozott kaputelefonok. Ténykérdés azonban, hogy az alperes 2013. év után nem értékesített sem márkanév², sem más néven kaputelefon-rendszert, mely körülmény az alperes terhére nem értékelhető. Annak eldöntése, hogy az alperes által értékesített termék alkatrész-e vagy összeszerelt telefon-rendszer szakkérdés, továbbá az alperes jogszerűen értékesíthetett kaputelefon alkatrészeket, mely tevékenységtől a bíróság nem tiltotta el, és ezt a magatartást utólag szankcionálni nem lehet. Ezzel az elsőfokú bíróság a jogerős rész- és közbenső ítéletben foglaltakon jogsértő módon túlterjeszkedett.

[28] Sérelmezte azt is a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság ítélete [16] bekezdésében okszerűtlenül állapította meg, hogy a kártérítés összege a bizonyítékok alapján nem állapítható meg, ezért azt mérlegeléssel kell meghatározni. A szakvélemény 9. számú táblázata tartalmazza a márkanév² felirattal értékesített termékeket, mely termékekből az alperes 4.584.510 forint összárbevételt ért el. A szakvélemény az elért alperesi hasznot 397.085 forintban állapította meg az alapszakvélemény 9/16. oldalán. A szakértői vélemény alapján a jogerős rész- és közbenső ítélet szerinti jogellenes magatartások figyelembevételével az alperes által a felperesnek okozott kár összege tehát 397.085 forint.

[29] Állította az alperes a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság semmivel sem támasztotta alá, hogy az alperes telefonrendszert értékesített volna. Az alperes a per során ilyet nem állított, a becsatolt számlák, valamint a NAV állásfoglalás azt igazolja, hogy az azokon szereplő eszközök alkatrésznek minősülnek, mely alkatrészek sem együttesen, sem külön-külön nem tekinthetők rendszernek. Jogszabálysértő és megalapozatlan az elsőfokú bíróság azon álláspontja is a fellebbezés szerint, hogy amennyiben egy számlán a felsorolt alkatrészekből több is szerepel, úgy azt összeszerelt, kész rendszernek kell tekinteni. Ez a megközelítés egyebekben ellentmond a törvényszék korábbi álláspontjának is. A központ nem tekinthető rendszernek, az annak egy alkatrésze és azt az alperes jogszerűen gyárthatta és értékesíthette. Az ilyen tartalmú értékelés a bírói kompetencián túlmutat, iratellenes és jogszabálysértő. A fellebbezés utalt a Fővárosi Ítéltábla ítéletére, amelyben megállapításra került, hogy személyt azért nem illeti meg az elsőbbségi jog, mert ő csak félkész termékeket, részegységet gyártott márkanév¹ néven, ami az összeszerelést követően egy idő után márkanév² kaputelefon néven került forgalomba. személy azonos tevékenységéből a törvényszék az alperes vonatkozásában ellentétet következtetést vont le és azt állapította meg, hogy az egyik alkatrész - a központ - maga a rendszer.

[30] Az alperes fellebbezési álláspontja szerint jogszabálysértő az elsőfokú ítélet r.Pp. 163. § (3) bekezdésére való hivatkozása is, amely szerint a bíróság a köztudomás alapján is elfogadhatja hátrány bekövetkeztét. A törvényszék által észlelt bizonyítási nehézség ugyanis

nem objektív körülményből, hanem a felperesnek felróható okból következett be, a felperes a perbeli szakértők szakvéleményének kiegészítésére vonatkozó indítványával eleget tehetett volna bizonyítási kötelezettségének. Az elmulasztott bizonyítási indítványból fakadó bizonyítatlanságot tehát a felperes kárára kell értékelni. Az alperes fellebbezési álláspontja szerint a perbeli szakvéleményekből okszerű következtetés vonható le arra, hogy az alperes jogellenes magatartása milyen mértékben okozott kárt a felperesnek, ez a mérték pedig 397.085 forint. Az alperes ezért fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megítélt összeg ezen összegre történő leszállítását kérte.

[31] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségében marasztalását kérte, melyet a 32/20023. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése szerint, áfával növelt összegben megállapított ügyvédi munkadíjban jelölt meg. Hivatkozása szerint a törvényszék a tényállást megfelelően felderítette, a keresetet a releváns anyagi jogszabályok alapján eljárási szabálysértés nélkül helyesen bírálta el. Az alperes fellebbezése az elsőfokú bíróság mérlegelését, és a peradatok alapján kialakított meggyőződését támadja fellebbezésében, azonban olyan érvekkel és hivatkozásokkal, amelyeket már az elsőfokú eljárásban is előadott, és amelyeket a törvényszék részletesen megvizsgált és mérlegelt.

[32] Fellebbezéssel nem volt támadott a felperes meghaladó keresetét elutasító, valamint az alperest vagyoni kártérítés megfizetésére kötelező rendelkezése 397.085 forint erejéig, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján nem érintette.

[33] A fellebbezés nem alapos.

[34] Az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen felderítette, a megfelelően felhívott és helytállóan alkalmazott jogszabályok alapján eljárási szabálysértés nélkül megalapozott ítéletet hozott. Ítéletében valamennyi lényeges kérdésre részletesen kitért, érdemi döntését és annak indokait a Fővárosi Ítéltábla teljeskörűen osztotta. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az elsőfokú ítélet helyes indokai közül az alábbiakat hangsúlyozza.

[35] Mindenekelőtt rögzíti az ítéltábla, hogy a fellebbezésben hivatkozott eljárási szabályszegést nem látott megvalósulni, mert nem értett egyet a fellebbezéssel abban, hogy az elsőfokú bíróság ítélete túlterjeszkedett a kereseti kérelmen. Helytállóan utalt arra a felperes a fellebbezési ellenkérelmében, hogy a keresetlevél II/6. pontjában kifejezetten jogfenntartással élt a kár pontos összegének meghatározását illetően, arra hivatkozással, hogy a kár teljes összegét csak a perbeli bizonyítás eredményének függvényében tudja majd meghatározni. Arra is helyesen hivatkozott, hogy a perben az NSZKK Pécsi Intézetének szakértői véleménye volt az első olyan rendelkezésre álló bizonyíték, amelyből a felperes felismerhette a kára pontos összegét, melynek alapján a felperes 2022. október 28. napján, 170. számú beadványában kereseti kérelmét kiegészítette és pontosította, keresetpontosításában az alperesi jogsértés időszakát 2013-2018. közötti időintervallumban jelölve meg. Ezt az alperes

sem vitatta a perben, hiszen e beadványra tett, 2022. november 28-án kelt, másnap benyújtott előkészítő iratában maga is keresetváltoztatásként hivatkozott a felperes 170. számú beadványában foglaltakra. Téves és megalapozatlan az alperes azon álláspontja tehát, hogy a felperes nem kérte a 2014. január 31-ét követő alperesi magatartást szankcionálni. Az anyagi jogerőhatás folytán pedig az alperes már azt sem vonhatja kétségbe, hogy 2013. és 2018. között folyamatosan zajlott a jogsértés, ahogy ezt helyesen állapította meg a törvényszék ítéletében.

[36] Alaptalanul hivatkozott arra is az alperes a fellebbezésében, hogy annak eldöntése, hogy az alperes által értékesített termék alkatrész-e vagy összeszerelt telefon-rendszer, szakkérdés, továbbá, hogy az alperes jogszerűen értékesíthetett kaputelefon alkatrészeket, mely tevékenységtől a bíróság nem tiltotta el, és ezt a magatartást utólag szankcionálni nem lehet, ezért ezzel az elsőfokú bíróság a jogerős rész- és közbenső ítéletben foglaltakon jogsértő módon túlterjeszkedett. Ezzel szemben az ellenkérelemben foglaltakat osztotta az ítéltábla, mely szerint az elsőfokú ítélet [18] bekezdése helyesen rögzíti ezzel kapcsolatban, hogy bár az alperes számlái közt egyetlen sem volt, amelyen kaputelefon-rendszer került volna feltüntetésre, nyilvánvaló, hogy ilyeneket értékesített. A rész- és közbenső ítélet meghozataláig ezt a körülményt maga sem vitatta, pusztán azt hangsúlyozta, hogy valójában az ő termékéről van szó. Maga a rész- és közbenső ítélet is annak – anyagi jogerőhatással járó – kimondását jelenti, hogy az alperes jellegbitorló kaputelefonrendszereket értékesített, ezt pedig az alperes már nem vonhatja kétségbe.

[37] Kellő alap nélkül sérelmezte azt is a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság ítélete [16] bekezdésében okszerűtlenül következtetett a törvényszék arra, hogy a kártérítés összege a bizonyítékok alapján nem állapítható meg, ezért azt mérlegeléssel kellett meghatároznia. A szakvélemény 9. számú táblázata tartalmazza a márkanév2 felirattal értékesített termékeket, mely termékekből az alperes 4.584.510 forint összárbevételt ért el. A szakvélemény az elért alperesi hasznot 397.085 forintban állapította meg az alapszakvélemény 9/16. oldalán. Alaptalanul hivatkozott a fellebbezés e tekintetben arra, hogy a szakértői vélemény alapján a jogerős rész- és közbenső ítélet szerinti jogellenes magatartások figyelembevételével az alperes által a felperesnek okozott kár összege 397.085 forint. Ezzel szemben a szakvélemény a 139. számú alapszakvélemény 9. oldalán a 397.085 forintos összeget a 2013-as évre vonatkozóan állapította meg, rögzítve, hogy az alperes a 2013. évben 397.085 forint többlethasznót írhatott jóvá a „márkanév2” márkanévvel számlázott terméke után ahhoz képest, mintha azokat kizárólag a márkanév2-Solar Kft.-nek számlázta volna. A szakvéleményben az került megállapításra továbbá, hogy az alperes 2013. és 2018. között 119.871.235 forint árbevételt szerzett, amelyből a márkanév nélkül eladott termékek árbevétele 114.322.025 forint volt. Mindezek alapján a felperes 2022. október 28. napján, 170. számú beadványában kereseti kérelmét kiegészítette és pontosította, keresetpontosításában az alperesi jogsértés időszakát 2013-2018. közötti időintervallumban jelölve meg.

[38] Megalapozatlanul állította a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság semmivel sem támasztotta alá, hogy az alperes telefonrendszert értékesített volna, mivel az alperes a per során ilyet nem állított, a becsatolt számlák, és a NAV állásfoglalás pedig azt igazolja, hogy az azokon szereplő eszközök alkatrésznek minősülnek, mely alkatrészek sem együttesen, sem

külön-külön nem tekinthetők rendszernek, az ilyen tartalmú értékelés pedig a bírói kompetencián túlmutat, iratellenes és jogszabálysértő. Az ítéltábla e tekintetben is az ellenkérelemben és az elsőfokú ítéletben foglaltakat osztotta, mely szerint az elsőfokú ítélet [18] bekezdése helyesen rögzíti ezzel kapcsolatban, hogy bár az alepres számlái közt egyetlen sem volt, amelyen kaputelefon-rendszer került volna feltüntetésre, nyilvánvaló, hogy ilyeneket értékesített. A rész- és közbenső ítélet meghozataláig ezt a körülményt maga sem vitatta, pusztán azt hangsúlyozta, hogy valójában az ő termékéről van szó. Maga a rész- és közbenső ítélet is annak – anyagi jogerőhatással járó – kimondását jelenti, hogy az alperes jellegbitorló kaputelefonrendszereket értékesített, ezt pedig az alperes már nem vonhatja kétségbe.

[39] Az alperes további fellebbezési álláspontja szerint jogszabálysértő az elsőfokú ítélet r.Pp. 163. § (3) bekezdésére való hivatkozása is, amely szerint a bíróság a köztudomás alapján is elfogadhatja hátrány bekövetkeztét, a törvényszék által észlelt bizonyítási nehézség ugyanis nem objektív körülményből, hanem a felperesnek felróható okból következett be, a felperes a perbeli szakértők szakvéleményének kiegészítésére vonatkozó indítványával eleget tehetett volna bizonyítási kötelezettségének, az elmulasztott bizonyítási indítványból fakadó bizonyítatlanságot tehát a felperes kárára kell értékelni. Ezzel szemben az ítéltáblának az az álláspontja, hogy a bizonyítási nehézség az alperesnek felróható okból következett be, az NSZKK szakvéleményben az került megállapításra, hogy az alperes könyvelési anyaga alkalmatlan a kaputelefonnal kapcsolatos ügyletek önköltségének, hasznának vagy nyereségének megállapítására. Ez a hiányosság nem értékelhető a felperes terhére, és nem a szakvélemény kiegészítésére vonatkozó bizonyítási kötelezettség elmulasztásából ered.

[40] Az elsőfokú bíróság továbbá megalapozott döntést hozott a nem vagyoni kártérítési igénnyel kapcsolatban is, melyre vonatkozóan a fellebbezés érdemi érvelést nem tartalmaz. A törvényszék e vonatkozásban kifejtett érveit is mindenben osztotta az ítéltábla.

[41] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítélete helyes és megalapozott volt, ezért annak fellebbezett részét a Fővárosi Ítéltábla – annak nem fellebbezett részét nem érintve – a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[42] Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes oldalán felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése, valamint a 4/A. § (1) bekezdése alapján a fellebbezett pertárgyérték - 9.602.915 forint – figyelembevételével megállapított, annak 2,5%-át kitevő 240.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

Budapest, 2023. június 20.

dr. Mózsik Tímea s.k.

a tanács elnöke, előadó bíró

dr. Kovács Éva s.k.
bíró

dr. Stecbauer Anita s.k.
bíró